

У тій англійській школі вчилися різні дівчата: протестантки, католички, маронітки, юдейки і декілька мусульманок, як-от Шаміля. Вона розповіла мені, що її мати померла, а батько відправив її в інтернат далеко від її батьківщини, бо вона була єдиною донькою і він боявся, що вона йому «зіпсується». Один хибний крок доньки став би ганьбою для родини, яку можна було б змити тільки кров'ю. Цнотливість Шамілі була ціннішою, ніж її життя.

Коли вона під наглядом дуєньї приїхала додому, батько, дуже традиційний чоловік, вжахнувся західним звичаям, яких його донька набула в інтернаті. Порядна і чиста дівчина мала ходити з покритою головою, не могла дивитися у вічі, виходити кудись сама, слухати музику, читати або напряду спілкуватися з кимось протилежної статі; вона була власністю свого батька. Шаміля, якій було чотирнадцять, наважилася оспорити рішення видати її заміж за старшого на тридцять років чоловіка, комерсанта, якого вона ніколи не бачила. Їй дали прочухана і тримали під замком два місяці канікул. Побої тривали, доки її волю не було зламано.

Моя подруга вернулася до школи змарніла, із синцями під очима і безмовна, щоб отримати диплом і забрати свої речі; вона стала тінню тієї, ким була раніше. Я звернулася до дядька Рамона, бо мені спало на думку, що для того, аби уникнути своєї долі, Шаміля мусить утекти і попросити притулку в консульстві Чилі. «У жодному разі. Уяви собі міжнародну проблему, яка виникне, якщо мене звинуватять у тому, що я укриваю неповнолітню від її родини, це рівнозначно викраденню. Мене засмучує ситуація твоєї подруги, але ти не можеш їй допомогти. Дякуй, що це не твоя дійсність», – сказав він і далі намагався переконати мене взятися за менш амбіційну справу, ніж зміна культури, яка превалює у Пакистані сторіччями.

Звісно, передчасне і примусове заміжжя досі практикується в Ємені, Пакистані, Індії, Афганістані та в деяких країнах Африки, переважно в сільській місцевості, але це також відбувається в Європі серед іммігрантів і в Сполучених Штатах у деяких релігійних групах – з драматичними фізичними і психологічними наслідками для дівчат. Активістка Стефані Сінклер значну частину свого життя присвятила фотодокументуванню дівчаток, насильно виданих заміж за чоловіків, які могли би бути їхніми батьками чи дідами, та інших, які стали матерями у пубертатному віці, до того, як їхні тіла були готовими до вагітності і материнства. (Можете побачити її роботу тут: <https://stephaniesinclair.com>).

Фото: «Наречені» © Стефані Сінклер

